

בפנונו ציפי שחרור

חסרי ימים פוליטיים

הרשו לי סטייה כדי לכלול בפנונו כתבי-עת. הפעם זה הצליח לו במיוחד — פוליטיקה 20 — לציון ה-40 הראשונות, גליון שהוכתר בשם אילו והוא כולל וריאציות שונות, חלקן תוצר דימיון פרוץ, על הנושא: ישראל אחרי 40 שנה מפרי עטם ודימונם היצירתי של יוהר סמילנסקי, אורי אבנרי, אסא כשר, ישעיהו ליבוביץ, עטאלה מנצור ואחרים לא פחות חשובים ומעניינים.

וריאציות מוזרות ומרתקות, שמרובן נהנית ואהבתי להיסחף עם החלומות שלהן.

למשל: מה היה קורה אלמלא גימגם אשכול? ואילו נשאר בן-גוריון בשדה בוקר? האם ייתכן שרבינו היה מחבק עכשיו את בניו של עבד אליקאדר חוסייני? ועוד ועוד אוליים ואמים על ישראל אחרת מכפי שהיא. עולם

פוליטיקאי ערבי קורא לדגל את הצעירים הערביים אזרחי ישראל אילו...

פנטסטי, שמאוורר ופותח את התאים האפורים. טוב יותר להיות בו.

נערי חנוך

למה מנסים לביית את חנוך לוי?

עכשיו, כשהוא משוחרר מתיאטרון הקאמרי (לא ברור אם הוא מרגיש כמנצח או כמנוצח), כדאי שיצא לנודד קצת ואפילו עד לתיאטרון באר-שבע. אבל תיאטרון נווה-צדק

חנה אורטמן, חנה רוט ושבתאי קונורטי בהצגה „נעורי ורד'לה“ המחזה נותר רדוד ובלתי-מספק

כמו עמר עם טופר ביד וקפץ על הפליט העיפי. יחד עם הבימאי אהרון אלמוג ניסה התיאטרון להורים דם חדש בעורקים המסתיידים של נעורי ורד'לה. המחזה הועלה לפני שנים מיספק בקאמרי וירד מיד, בטענה שלא נמצא לו אולם מתאים. בנוערי ורד'לה המתחדשים ניסה הבימאי אהרון אלמוג

מדע בדיוני, ספורט ואופנה וזאת אינה הסיבה היחידה להמליץ על המקום. הסיבה היא המקום הכי חדש והכי נוח בתל-אביב. הכורסות רכות חתרניות וכשהספוטים שולחים קרי-אור הישר לשולחנות השחורים, קוקטייל החחול במנפיים (משקה מהאגדות), מכריח בעיניים כמו גביש וזה יופי. ניסיתי חתול אחר, קוקטייל החחול פריץ. (משקה סכסי) המורכב מרום, וודקה, ג'ין, קאמפרי ותפוזים. לגמתי לאט מהמשקה שנכנס לי להכרה ולא יצא משם בקלות. התמסרתי לאפלולית

CATS

אם אתם יושבים בבית-קפה או בפאב ולא כליך מתחשק לכם להסתכל לתוך הפרצוף שיושב מולכם — נגיד האשה, הבעל ואולי סתם בחירה מוטעית, אז דעו לכם שב-CATS מצאו לכך פיתרון נהדר. על מסדיווידיאו ענק הם מקרינים סירטי פופ, קליפים, קיטעי אנימציה, סירטי

ענת ברזילי, דן תורג'מן ומאיר דדון (שוכב) בהצגה „סנג'ר“ בליח ברירה, לבית-הכנסת

עולם אכזר

את התפאורה להצגה הקימו נגמליי סם מהמרכז לשיקום. גם מוטי כהרב לא ישב בסלון. הוא הכיר אותם כעיקבות עבודה ממושכת עם נוער-שוליים בשכונות-מצוקה, התערב בהם, למד אותם והתוצאה: סנוור — מחזה חשוב.

מוטי כהרב נודד עם סנג'ר בכל בתי-הספר התיכוניים, שם יש אל מי לר-בר. גם אל בית-הכנסת הוא מגיע. לא שגרוליה-התורה הזמינו אותו לשם, אבל באחד הימים הוא הגיע עם סנוור ליפו ג' ולא מצא שם אולם מתאים. בליח בריר, נכנסו לבית-הכנסת המקומי והרגי-מו לפני הנוכחים את תוצאות החדרת המחט הראשונה לווריד. עכשיו גם הם יודעים.

ברנר פינת שופמן

אסתר ק'ה קראו לאהובת הסופר — עיניים ממושקות היו לה ופנים זרועות בהרות-שמש. י"ה ברנר אהב אותה ואף רצה לשאת אותה לאשה, אבל לסופר גרשון שופמן, ידידו כנפש, לא הפריעה הידידות לבוא ולקרוע אותה מזרועותיו האהובות של ברנר. בין השניים פרצה איבה וקשר הידידות ניתק לעולם.

זהו גם הרקע למחזה של ברנר בין מים למים, המועלה בימים אלה בתיאטרון בית-צבי, שבמרכזו מתוארת אהבה טראגית של אנשים צעירים בני העלייה השנייה. הרמויות עצמן וריק מתייחסים ביניהן מושפעות מהאירוע בחייו של ברנר עצמו, ומערכת-היחסים בינו לבין הסופר גרשון שופמן. לבטיהם של אנשי היישוב מתוארים בסצינות ריאליסטיות, המתערבבות בסצינות מיסטיות, חלומיות, כשעל רקע המגיפה בירושלים משיאים ותיקי היישוב, מתחת לחופה שחורה, יתום ויתומה בבית-קברות. ירום פאלק, שגם עיבר וביים את

דפנה רכטר וחנן בן-ישבת אהבה טראגית של צעירים

המחזה בין מים למים, דאג לשמר את השפה הארכאית, המתובלת באדיש, ולשלב את הזמן והמקום מבעד לתפאורה מינימליסטית. יש איזה קסם בשימור השפה הברי-נרית, ועל כך יש להודות ליורם פאלק, ועוד דבר: אני מקווה שצידדי-הכישורי נות שישבו בשורות הראשונות, קלטו את חנוך בן-ישבת וקובי מיוזוב (שנה ג') ורשמו את שמותיהם.